

מסורת הש"ס

א) (גמ' ת.א. ב) פ"א: דרש"א ור"י פסיקתא. ב) גמ' מהר"י. ג) פ"א במקום שט"ו חמשים ולא דברי סלסול לא רצה לגמול ולומר שיש אלא אחד ברותא היא ברותא דגמ' חמשים. ה) פ"א ע"כ כ"ד ד' (ד' ו' ע"ע ט"ו) כמסורת ל' ד"ה ו' דלא מלי.

לענין רש"י

מוסף רש"י

אם תימצי לומר המגביה לחבורו. עלמר אפילו אם תמלא לומר המגביה י' וישיע ח. ו' ובית פניה. בית ראשית למה שבו. י' בית ראש של אספרי. ו' בית פניה דר"ה ור"ה כמס' .

במדה זו. לקמיה מפרש למעוטי מאי: אי הכי. דלתנא קמא איפכא קני אמאי קמי משיכה בגמל והנהגה בחמור לערביניהו וכי מושכין ומנהיגין: איכא חד דל דלא קני. להכי לא מלי לתני בתרייהו משיכה והנהגה ותנא הכי מושכין בגמל ומנהיגין בחמור או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג: נאחד מהן אותו שדרכו בשניהם: במדה הווא. קמ"ד במשיכה או כהנהגה בין בגמל בין בחמור: אחד פסוק במוסירה. ואינו מנהיג: ש"מ רכוב קני. שלא במקום מנהיג וכיון דשלא במקום מנהיג קני כוליה במקום מנהיג פלגי: נקני נמי רכוב במוסירה. שבראש החמור שהוא תכשית החמור וכחמור דמי: בשלמא רכוב. מלית למימר דקשה בהגבהת חבירו שהגביה ראשו השני מן הקרקע דקא מגבה לה בן דעת: אלא פסוק במוסירה במאי קני. פלגא והלא ראשה השני מונח במקומו והגבהת הפקר לא קניא עד דעקק לטויה: האי מאי. דקא אמרת הגבהת מוספ במוסירה לא לא הוה הגבהת לדידיה והוה הגבהת לאחריני אפילו אם תימצי לומר כו': וזית פניה. קי"ז צלע"ז מה שבראש החמור וכחמור דמי: מס שפסוק בידו. דמה שנתקן ידו הוה מגביה לגמרי: לא זון ולא זון. והבא לחוטפו ויחטפו: כדקפני. זה קנה חמור וזה קנה מוסירה אפי' בית פניה של חמור: הוואיל ויכול. התפוס במוסירה למושכו בכה וינתק מראש החמור ויביאנו אליו דהוואיל וראש החמור גבוה נוח להביאה אליו בנתיקה אחת: ברותא היא. דלע"ג דיכול לנתק לאו הגבהת היא: תליה גב גמ' עמוד. דכיון דבמקום גבוה הוא האוחז בראשה השני נוח לו לנתק ולהביאה אליו דלא מחסר הגבהת: הכי נמי דקמא קני. דמי אגבהת קניא כולה משום דיכול לנתקה. אם כן יש חילוק בשנים שהגביהו מליאה זה מכאן וזה מכאן בין מקום גבוה למקום נמוך דהיכא דשני ראשיה מונחים בקרקע אין הגבהת של ראשון קונה כולה שאין יכול לנתקו ולהביאו אליו מתוך שהוא ארוך ומונח בקרקע כל מה שהוא נותקו ומושכו אחרינו נגדר הוא על גבי קרקע והיכא דאחד מראשיה גבוה כגון בראש החמור או על גבי עמוד המגביה תחלה ראש שעל גבי קרקע קונה כולה ואין לא שכתן תנא דמשלגי: רכוב בשדה. וטעמא מפרש לקמיה ומנהיג אף בעיר קנה וכ"ש בשדה. ש"מ רכוב לחודיה קני כו': אין דרכן. משום לניעומא: ואי

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

א.

עין משפט
גרי מצוה

כב א מ"י פ"ו מהל' אכרה ה"ל א וע"י כהנות ומ"מ פ"ג ע"ש עד ט"ש"ע ח"מ פ"י רע"א פ"ק א:
כב ג ב מ"י ש"ס ה"ל א ט"ש"ע ש"ס פ"ג ג:
בד ד ה ט"ש"ע ח"מ פ"י רע"א פ"ק א וע"י:
כה ו ז מ"י פ"ב מהל' אכרה ה"ל י וע"י נ"מ פ"ג ע"ש פ"ג ט"ש"ע ח"מ פ"י ק"ו פ"ק א וע"י:
ה:

רבינו חננאל

פ"י איכא חד צד דלא קני מי ש"י שאמר משיכה בחמור לא קני אבל בגמל בין במשיכה בין בהנהגה קני. ויש מי שאומר הנהגה בגמל לא קנה אבל חמור בין במשיכה בין בהנהגה קני. פ"י פניה דרעות של מוסירה הנתנית על לחיה ועל פרתה. ט"ב"א דרשותא ט"לית מונחת על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד בא אחד והגביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחר והגביה חציה שעל גבי עמוד לו. רכוב אי קני אי לא קני תיש ר"א אומר רכוב בשדה קנה וכי רדתי' התם במנהיג בגמליו אי הכי היינו מנהיג. ופ"ק ח"י גווי מנהיג. ואסקי' במקח וסמכ"י אי אמר ליה קני כדרך שבני אדם קונין אי כדש"ת הרבים רכוב קנה.

או חסר פה בהעמקה ונראה דל"ל קני מרשיי.

מושך ומנהיג אין אב"י רכוב א"י. תימה מנ"ל דלמא כ"ש רכוב דתפיס ביה ואי משום דשירה אטו בכל דוכתי שנת כולה קיימין וי"ל דמשנתה יתיר' קדייק דלערביניהו ולתנייהו שנים שהיו מושכין או מנהיגים בין בגמל בין בחמור ותו לא מדקתני בלישנא יתירא ש"מ דלמעוטי רכוב אחא והיינו דפרין בטר הכי ולערביניהו ולתנייהו וא"ת לעולם ערביניהו כדי לאשמעינן דמשיכה אורחא בגמל והנהגה בחמור ואפ"ה אחד מושך ואחד מנהיג בגמל לא מנטל משיכה דאורחא וכן בחמור אפכא ולכן תנא בטר הכי אחד מושך ואחד מנהיג ולא למעוטי רכוב וי"ל כיון שיזמיענו שמשיכה והנהגה שיהי' קני בגמל ובחמור פשיטא שאין אחד מנטל חבירו משום דהאי אורחיה והאי לאו אורחיה אכל בתמי' משמענו שפיר שאין מנטל רכוב ומנהיג בגמליו את מנהיג לחודיה לפי שיש ברכוב כל מה שיש מנהיג ועוד דתפיס כה: א"י הכי יעריביניהו ולתנייהו. לפי מאי דס"ד דרכוב קני ומשיכה והנהגה בין בגמל בין בחמור צמדה זו קנה אחא למעוטי שום קנין אחר או רכוב במקום מנהיג: א"י הכי היינו ר' יהודה. הוה מצי לאקשו'י מנופה דקתני או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג ש"מ דצמד לז קני: ונקני נמי רכוב במוסירה. אי גרסינן אי הכי ה"פ אי אמרת בשלמא כשאין מנהיג בגמליו ורכוב קני בהמה משום דתפיס בה א"ש דלא קני מוסירה דצמטלתינן לא שייך קנין של מוסירה אלא בהגבהת או משיכה אכל אי מיירי צמניהו בגמליו לקני נמי מוסירה צמשיכת בהמה אי אמרינן דלקמן מיעשא לן אי קני לא לא קני ליפשוט מהכא דלא מהני: והשאר א"א קנה לא זה ויא' זה. ואפילו אי אמרינן משוך צמיה וקני כלים שעליה קני הכא כיון דתפיס במוסירה לא קני רכוב נמי לא קני כדאמרינן אדעתא דדידיה אגבהת איכו לא קני כו': דא"י א"א תימא הכי ט"לית שחציה ב'ו. קלת קשה מנ"ל שלא יתלוך רבי אצטו אף צוה: הוואיל ויבוא צנתקו וצחביאו אצ"ו. תימה דמשמע דלאם נתקה שהוא קונה כו' משום שעל ידו הוגבהת למעלה משלש ומאי שנת מעני המנפק בראש היות גישן דף נ"ט: שאין בו גול אלא מפני דרכי שלום וכן פרק הגזול קמא (ב"ק דף א. וס' ד"ה והי מילי) הזרק שלע של חבירו לים פטור ומוקי לה בדלדלי' אדוי' אלמא לא חשיב מה שהוגבהת

משך

על ידו הוואיל וסופו ליפול וי"ל דשאני הכא שמופס בידו אחד מן הראש א"י הכא איירי כשנתק מן העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש השני לארץ ושלתי טעם הן (חזקן דף קמ"א): דקאמר י"ל טרוף אקן דלגביניהו ולקניניהו התם נמי הוגבהו על ידו וימר ממה שהיה תמילה שהרי קלת מפרשיהו למעלה לכך דקני: א"י הכי רכוב בעיר באי טעמא א"א קני. אי גרסינן א"ה ה"פ אי אמרת בשלמא לא מייירי צמניהו בגמליו לכך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי שיש בני אדם שמדכרים יחד ויש כמה דברים צאמנע דכריסם אלא אי אמרינן צמניהו בגמליו א"כ אולא מחמתיה טובא ומאי לא קני: